

Kázání: Sůl země a světlo světa (Mt 5, 13 -16), Masopustní neděle 2.3.2014

I. Lidé v zástupu

Výroky o soli a světle jsou součástí nejdelší Ježíšovy biblické řeči – *Kázání na hoře*. Ježíšova slova slyší shromážděné zástupy. Jsou to různí lidé. Někteří si Ježíše přišli se zájmem poslechnout, protože už ho někdy předtím mluvili slyšeli, anebo o něm už leccos slyšeli. A nyní čekají, že opět uslyší slovo, které by je mohlo v životě povzbudit nebo inspirovat. Ale jistě jsou mezi nimi i ti, kteří přišli spíš v očekávání nějaké senzace, anebo stojí v zástupu docela náhodně a zastavili se třeba proto, že neměli nic lepšího na práci. Ježíši to však nevadí, nikoho nevyhání, hovoří ke všem. Vždyť v tom zástupu proti němu stojí právě ti, o nichž hovoří – lidé blahoslavení, třebaže o svém štěstí asi teď vůbec nevědí. Ale předně hovoří k těm, kteří už ho poznali, věří mu a přijali ho za svého Pána a teď proti němu stojí, nebo spíš sedí. Tak jako my dnes tady. Předně hovoří ke svým učedníkům, své církvi. A právě jim - a tedy vlastně i nám, říká: **Vy jste sůl země a světlo světa.**

II. Vy jste sůl ...

Je to nejspíš poněkud zvláštní přirovnání. Asi nejsme zvyklí na to nazývat někoho solí nebo světlem. Co tím vlastně myslí? Co myslí tím, že jsme sůl a světlo? Zastavme se nejprve u té soli. Sůl je ... jaká je vlastně sůl? Sůl je třeba docela běžná, běžně dostupná, skoro by se řeklo - obyčejná. Každý ji má ve spíži vedle octu, pepře, mouky nebo cukru. Nebylo by tedy pro Kristovu církev vhodnější nějaké vzletnější přirovnání? Třeba k myrze nebo nějakému jinému drahému a- z Bible známému- koření? Možná ale tím chce říct svým učedníkům Ježíš právě to. Jste docela obyčejní. Žádní vyvolení, žádná elita. Docela obyčejní rybáři, úředníci, učitelé, lesní dělníci, sedláci, zaměstnanci v Hirschmanu, Austinu nebo Zаметu, anebo nezaměstnaní. Lidé přicházející k němu se svými starostmi a bolestmi, plačící nebo tiší, v Pánu blahoslavení. Vy jste sůl země. Ano, právě sůl. Ne pepř, ne ocet, ale ani cukr. **Máme být – protože jsme – právě sůl.**

III. Sůl nad zlato

Sůl je opravdu obyčejná. Ale jelikož každý z nás asi zná pohádku *Sůl nad zlato*, tak víme, že ono to s tou obyčejností soli není až tak jednoznačné. Sůl je nejenom docela běžná, ale také přece vzácná, důležitá a potřebná. To přece ví každý! Tedy ne úplně každý, král z pohádky to nevěděl a musel se teprve po nejrůznějších peripetiích přesvědčit, že jeho Maruška měla pravdu a milovala jej ze všech nejvíc, protože ho milovala jako sůl... Ale proč je zrovna ta obyčejná sůl tak drahocenná? Proč je tak důležitá a potřebná, že to bez ní nejde? No protože dává chuť! Chuť pokrmům. Bez soli to není zkrátka ono, jídlo je plané, nechutné, nezdravé. Bez soli se nedá dost dobře vařit, a tím pádem ani jíst a bez jídla – není ani život. Bez soli se zkrátka nedá žít. Právě to Ježíš svým učedníkům praví - vy jste pro tu zemi nesmírně potřební a důležití, vás tato země potřebuje jako...jako sůl! Bez vás by to tady nebylo k jídlu, možná ani žítí, bez vás by to nakonec možná vůbec nešlo.... Třebaže si mnozí budou myslet a opravdu si myslí, že by to šlo, a že by to vlastně bylo na světě mnohem chutnější bez náboženství i církvi, protože přece- i vzhledem k minulosti, ale i současnosti - ona církev umí být někdy také pěkně nechutná. Zejména dnes, v souvislosti s diskusemi o restitucích a majetkovém narovnání řešíme tyto poznámky. Taková kotelnice Jílková by nejraději všechnu tu církevní sůl ze země ve svém kotli vyvařila. A samozřejmě i mnozí jiní. Ostatně často to slyšíme i kolem sebe, že církve nejsou k ničemu zapotřebí; k čemu ta víra vlastně je; k čemu fara či kostely? K tomu dvě poznámky: Podobně jako v pohádce *Byl jednou jeden král* se ta důležitost může projevit teprve ve chvíli, **kdy žádná sůl není**. Až tu žádný sbor nebude, pak možná někteří s překvapením zjistí (a možná i někteří členové našeho sboru), že tu jaksi chybí někdo, kdo by se staral o chátrající kostel, věžní hodiny nebo farní zahradu. Že tu chybí i křty, svatby či pohřby v tom kostele, že chybí diakonie a charity, které by pečovaly o staré lidi, že možná někomu chybí i ten farář, co zajde do místní

hospody, nebo za babičkou do nemocnice na návštěvu, anebo dokonce i ten presbyter, co k němu vždycky zašel pro salár a zase s nepořízenou odešel. Že to zkrátka bez nich není ono, že to bez nich nějak nechutná. A potom druhá a pro nás možná důležitější poznámka - k tomu, aby jídlu dala chuť, **nemusí té soli být mnoho**. Škodolibě můžeme namítnout - ono by to vlastně ani nebylo moc k jídlu, kdyby té soli bylo příliš. My si však přesto na svých počtech zakládáme. Bedlivě sledujeme - jistě i z administrativních a statistických ohledů –počty účastníků na bohoslužbách, na staré konfirmační fotografie hledíme bezmála jak na svaté obrázky (bez ohledu na to, že většinu z těch konfirmovaných jsme potom v kostele nikdy neviděli). Vzpomínáme na staré časy, kolik že nás bylo - ale ono na tom vlastně příliš nezáleží. Jistěže se neztratí mít ve spíži pár balíků soli do zásoby. Ale o tom, jak chutný pokrm připravíte, to vlastně nerozhoduje. Je potřeba mít té soli dost –právě tak akorát do každého jídla. A je třeba s ní umět dobře nakládat.

IV. Jste sůl, tak solte !

Vy jste ta sůl země! To zní nakonec docela dobře. My jsme ta důležitá a tolik potřebná sůl této země, drahocenná a vzácná sůl, která je nad zlato, *ó to se máme*. Jenže tak to právě vynít nemá a tak to ostatně ani Pán Ježíš nemyslel, že by své učedníky a svou církev chtěl vychvalovat až do nebes. Naopak –drží je pěkně při té zemi. Vy jste její sůl - to je důležitý především úkol. Nesmíte přestat být tou solí, ztratit svou slanost... Skoro se nechce věřit, že by to šlo, aby sůl přestala být solí, aby přestala být slaná. Ale v minulosti, v dějinách a zejména v dějinách církve k tomu došlo mnohokrát. Církev přestala dávat světu dobrou chuť, protože se sama stala nechutnou. Přestala solit, přestala bránit zemi proti hnilobě zla, přestala lidem dávat potřebné jídlo – a nemoc hříchu se světem rozlila. Taková církev, která rezignuje na svou slanost, na svůj první úkol přinášet do světa víru, lásku a naději - taková se nechodí opravdu k ničemu jinému, než aby ji hodili na chodník a lidé po ní šlapali. Vy však takoví nebudete a zůstanete solí –dávejte této zemi lepší chuť, braňte ji proti všem hnilobným nákazám hříchu. Už i proto, že je na vás přítom všem solení dobře vidět....

V. Světlo světa ...

Tím se dostáváme k druhému dnešnímu výroku Páně: **Vy jste světlo světa**. Co to znamená? Že je nás dobře vidět! Podobně jako *město, které leží na nějaké vyvýšeně, nebo podobně, jako když ve tmě rozsvítíte lampu či baterku*, tak dobře je vidět i na nás. Navzdory tomu, že bychom si mohli myslet, že se o církev nikdo nezajímá, že si žijeme někdy tiše v koutě - svět o nás moc dobře ví! Vidí nás, když jdeme v neděli ráno do kostela, ví, že jdeme do kostela, nemyslí si, že jdeme na nákup. Ví moc dobře, kam a proč jdeme. Ví kam z Hrachovečka, Žárce, Uherské nebo Hovízek si to takhle v nedělní ráno míříme. A mnozí si k tomu přidají: „*tak tahle chodí do kostela, nebo dokonce i tenhle, že tam jde, no tak to mě tam v životě nikdo neuvidí!*“ Je na nás zkrátka v naší víře vidět. Jsme světlo světa a tak máme samozřejmě svítit. Jak? Jak nám dnešní text říká: **dobrými skutky**. Tím se ovšem na prvním místě zřejmě nemyslí nějaké supermravné nebo zbožné počiny. V řečtině znamená slovo dobré zároveň i krásné. A právě to máme činit - **krásné skutky!** Takové, jaké udělala Marie, když přisedla Ježíši k nohám, aby si poslechla, co říká (Lk 10). Takové, jako když vylila na Ježíšovu hlavu celý zbytek drahocenného oleje (Jan 12). Takové skutky, jako když král David poskakoval na schodech svého paláce radostí jako blázen, takové, jako když papež František prodal svého Harleye a peníze rozdál chudým – takové skutky máme činit i my! Ne ovšem proto, aby nás všichni mohli poplácat po ramenou, jak nám to jde, to svícení a solení, jací že jsme dobří křesťani. Dokonce ani ne proto, abychom byli svými dobrými skutky spaseni. Protože záchráněni můžeme být jenom z Boží milosti. Ale proto, že někteří -možná nemnozí – můžou naše krásné skutky vzít jako znamení, že království Boží je blíž, než si dřív mysleli. Máme dávat chuť této zemi a svítit tomuto světu, aby lidé kolem nás poznali, že i k nim přichází ten, který dává našemu životu novou a dobrou chuť, ten, jenž je naším krásným světlem v každé temnotě tohoto věku. Amen